

Antradienis. Kantrybė

Betzatos paralyžiuotasis.
Tvirtumas kovoje ir
troškimuose taisyti. Būti
kantriems vidinėje kovoje.
Grįžti pas Viešpatį tiek kartų,
kiek reikėtų. Taip pat būti
kantriems su kitais. Atsižvelgti į
jų trūkumus. Kantrūs ir tvirti
apaštalavime.

2025-03-31

I. Šios dienos Mišių Evangelijoje
pristatomas žmogus, išsirgęs
trisdešimt aštuonerius metus ir

tikėjęsis stebuklingo pagijimo iš Betzatos maudyklės vandenų¹.
Pamatęs jį gulintį ir sužinojęs jį labai seniai sergant, Jėzus paklausė: Ar norėtum pasveikti? Ligonis jam atsakė labai paprastai: Viešpatie, – sako jam, – aš neturiu žmogaus, kuris, vandeniui sujudėjus, mane įkeltų į tvenkinį. O kol pats nueinu, kitas įlipa greičiau už mane. Tada Jėzus tarė: Kelkis, imk savo gultą ir eik!
Paralyžiuotasis pakluso: *Ir žmogus bematant išgijo, pasiėmė gultą ir pradėjo vaikščioti.*

Viešpats visada pasirengęs išklaudyti mus ir kiekvienoje situacijoje duoti mums tai, ko mums reikia. Jo gerumas visada pranoksta mūsų išskaičiavimus; bet Jis nori mūsų asmeninio atsako, mūsų troškimo išeiti iš tos situacijos, kad nesudarintume sandėrių su savo trūkumais ar klaidomis ir kad dėtume pastangas joms įveikti. Niekad nevalia „taikstyti“ su

silpnybėmis ir trūkumais, kurie mus atskiria nuo Dievo ir kitų žmonių, teisinantis, jog jie sudaro mūsų gyvenseną, kad kitais kartais jau bandėme juos nugalėti, bet nepavyko...

Gavėnia kaip tik skatina mus tobulėti savo vidiniais nusiteikimais per širdies *atgrėžimą* į Dievą ir atgailos darbus, kurie paruošia mūsų sielą priimti malones, kurias Viešpats nori mums suteikti.

Jėzus iš mūsų prašo atkaklumo kovojant ir iš naujo pradėti tiek kartų, kiek reikėtų, žinant, kad toje kovoje yra meilė. „Viešpats paralyžiuotojo klausia ne tam, kad sužinotų – tai nereikalinga, – o tam, kad išryškintų to žmogaus kantrybę, kuris trisdešimt aštuonerius metus nepasiduodamas neatlyžo, tikėdamasis išsivaduoti iš savo ligos“².

Mūsų meilė Kristui pasireiškė ryžtu ir pastanga kuo greičiau išrauti vyraujančią trūkumą ar pasiekti tą dorybę, kurią mums sunku įgyti. Bet taip pat pasireiškia kantrybe, kurios privalome turėti vidinėje kovoje: gali būti, kad Viešpats mūsų prašo ilgo kovos tarpsnio, galbūt trisdešimt aštuonerių metų, kad augtume tam tikra dorybe ar įveiktume neigiamą savo vidinio gyvenimo aspektą.

Vienas žinomas dvasinis autorius pabrėžė, kaip svarbu turėti kantrybės su savo trūkumais: lavinti *meną pasinaudoti savo ydomis*³. Neturime stebėtis – nei nusiminti, – kai sudėję visas priemones, kurias paprastai mums prieinamos, nepasiekiamo laiku to dvasinio tikslo, kurį buvome išsikėlę. Neturime „priprasti“, bet galime pasinaudoti ydomis tam, kad augtume tikru nuolankumu, patirtimi, sprendimo branda...

Mišių Evangelijoje mums
pristatomas žmogus buvo atkaklus
trisdešimt aštuonerius metus, ir
galime manyti, jog toks būtų buvęs
iki savo dienų pabaigos.

Apdovanojimas už jo tvirtumą visų
pirma buvo susitikimas su Jėzumi.

---

*II. Tad būkite kantrūs, broliai, iki
Viešpaties atėjimo. Antai ūkininkas
laukia brangaus žemės vaisiaus,
kantriai jį globodamas, kol sulaukia
ankstyvųjų ir vėlyvųjų lietu⁴.*

Būtina mokėti laukti ir su kantriu
atkaklumu kovoti įsitikinus, jog tai
patinka Dievui. „Reikia kantriai
kentėti, – sakė Pranciškus Salezietis, –
savo tobulumo atsilikimą, visada
darant tai, kas įmanoma, kad eitume
pirmyn ir su gera dvasia. Kantriai
tikėkimės ir užuot nerimavę, kad tiek
mažai padarėme praeityje, uoliai

stenkimės daugiau padaryti
ateityje“⁵.

Be to, dorybė paprastai įgyjama ne
smarkiomis pavienėmis
pastangomis, o nuolatine kova, kai,
padedami malonės, tvirtai jos
siekiame kiekvieną dieną, kiekvieną
savaitę. „Šiems sielos mūšiams
dažnai reikia laiko, reikia kantriai,
atkakliai vartoti deramą vaistą. Tad
stiprinkite viltį. Dar kartą primenu,
kad patirsite pralaimėjimų, dvasinių
pakilimų ir nuopolių, – duok, Dieve,
kad jie būtų vos pastebimi! Niekas
nėra apsaugotas nuo netikėtų
kritimų. Viešpats, kuris yra visagalis
ir gailestingas, mums suteikė
reikiamų priemonių, kad juos
nugalėtume. Tik turime jas
panaudoti taip, kaip ką tik kalbėjau;
jeigu reikės, ryžtingai vis pradėti iš
naujo“⁶.

Tvirtumo siela – meilė; tik iš meilės
įmanoma būti kantriam⁷ ir kovoti,

nelaikant trūkumų ir ydų kažkuo neišvengiamu ir nepataisomu. Negalime būti kaip tie krikščionys, kurie po daugelio mūšių ir grumtynių „liaujasi stengęsi, pristinga drąsos“, kai jau yra „per du žingsnius nuo gyvojo vandens šaltinio“⁸.

Būti kantriam su savimi raunant blogus charakterio polinkius ir trūkumus – sykiu reiškia bėgti nuo konformizmo ir sutikti daug kartų stoti priešais Viešpatį kaip tas tarnas, kuris *neturėjo iš ko grąžinti skolą*⁹, su nuolankumu, prašant naujų malonių. Mūsų kelyje link Viešpaties patirsime nemaža pralaimėjimų; daugelis jų neturės reikšmės; kiti turės, bet atsiteisimas ir atgaila vis labiau artins mus prie Dievo. Šis skausmas ir atgaila už savo nuodėmes ir trūkumus nėra liūdni, nes tai meilės skausmas ir ašaros. Slegia tai, kad neatsilyginame tokia meile, kokios Viešpats nusipelno,

skausmas dėl to, kad už gera atsilyginame blogu tam, kuris taip mus myli.

III. Be to, kad būtume kantrūs su savimi, turime lavinti šią dorybę su tais, su kuo dažniau bendraujame, ypač jei turime pareigą padėti jiems formuojantis, sergant ir kt. Turime skaitytis su mus supančiųjų trūkumais. Supratimas ir tvirtumas padės išlaikyti rimtį, nepaliauti pataisyti, kai tai dera ir ryškiausiais momentais. Kiek palaukti, kad galėtum pataisyti, teigiamai atsakyti, nusišypsoti... – tai gali prisidėti prie to, kad mūsų žodžiai pasiektų tų žmonių širdį, kuri kitaip liktų uždaryta, ir galėsime jiems padėti kur kas daugiau ir veiksmingiau.

Nekantumas apsunkina bendrą gyvenimą, taip pat daro

neveiksminga galimą pagalbą ir pataisymą. „Vis kartok tuos pačius paraginimus, – pataria šventasis Jonas Auksaburnis, – ir niekad tingiai; visada veik meiliai ir maloniai. Ar nematai, su koku kruopštumu tapytojai, norėdami atvaizduoti gražų veidą, tepa vienus bruožus, kitus retušuoja? Nenusileisk tapytojams. Nes jeigu jie taip kruopščiai tapo kūnišką atvaizdą, dar labiau pamatuotai mes, bandantys suformuoti sielos atvaizdą, nepaliksime nepajudinto akmens, kad galiausiai jį išstobulintume“¹⁰.

Turime būti ypač tvirti ir kantrūs apaštalaudami. Žmonėms reikia laiko, ir Dievas turi kantrybės: kiekvieną savo malonės akimirką atleidžia ir skatina eiti pirmyn. Turėjo ir turi šią beribę kantrybę su mumis, ir mes turime turėti jos su draugais, kuriuos norime vesti pas Viešpatį, nors kartais atrodo, kad

neklauso mūsų, nesidomi Dievo dalykais. Dėl to nepalikime jų. Tokiais atvejais reikės sustiprinti malda ir apsimarinimą, taip pat mūsų artimo meilę ir mūsų nuoširdžią draugystę.

Niekas iš mūsų draugų jokių savo gyvenimo momentu neturėtų duoti ano paralyžiuotojo atsakymą: „aš neturiu nieko, kas man padėtų“. Nes „deja, taip galėtų pasakyti daugelis dvasios ligonių ir paralyžiuotųjų, galinčių tarnauti... ir turinčių tarnauti. Viešpatie, niekada teneliksiu abejingas sieloms“¹¹, prašome Jį mes.

Šiandien savo maldoje ištirkime, ar mums rūpi žmonės, kurie mus lydi gyvenimo kelyje; ar rūpi jų formavimasis, ar priešingai – esame pripratę prie jų trūkumų kaip kažko nepataisomo, ir sykiu ar esame *kantrūs*.

Be to, per šią Gavėnią būtų gerai prisiminti, kad apsimarinimu galime atsiteisti už kitų nuodėmes ir pelnyti jiems tikėjimo, atsivertimo, didesnio atsidavimo Dievui malonę.

Jėzuje Kristuje yra visų žmoniją kamuojančių negalių vaistas. Jame visi gali rasti išganymą ir gyvenimą. Jis – viską atgaivinančių vandenų šaltinis. Taip Mišių skaitinyje mums sako pranašas Ezechielis: *Vanduo tas nuteka į rytinę sritį, nubėga Arabon ir įteka jūron – į jūrą su suterštu vandeniu. Todėl tas jūros vanduo pasveiksta. Visi ten lakstantys gyviai, kur upė pasiekia, išliks gyventi. Labai pagausės žuvų, kur tik vanduo tas atplūsta. Ir bangos taps sveikos: kur tik pasiekia ta upė, viskas išliks gyventi*¹². Jėzus paverčia gyvybe tai, kas anksčiau buvo negyva, ir dorybe – trūkumą bei klaidą.

---

1 Jn 5, 1–6.

2 Šv. Jonas Auksaburnis, Homilijos apie Šv. Jono Evangeliją, 36.

3 J. Tissot, El arte de aprovechar nuestras faltas, Palabra, Madridas, 1976, 6-asis leid.

4 Jok 5, 7.

5 J. Tissot, op. cit., p. 32.

6 Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*, 219.

7 Plg. Šv. Tomas Akviniėtis, Summa Theologiae, 2-2, q. 136, a. 3.

8 Plg. Šv. Teresė Avilietė, Camino de perfección, 19, 2.

9 Plg. Mt 18, 23 ir toliau.

10 Šv. Jonas Auksaburnis, Homilijos apie Šv. Mato Evangeliją, 30.

11 Šv. Chosemarija, *Vaga*, 212.

12 Ez 47, 8–9.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/antradienis-kantrybe/](https://opusdei.org/lt-lt/article/antradienis-kantrybe/)
(2025-04-04)